A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2020. november 19.*

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – 2913/92/EGK rendelet – Közösségi Vámkódex – A 29. cikk (1) bekezdése és (3) bekezdésének a) pontja – A 32. cikk (1) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdésének b) pontja – 2454/93/EGK rendelet – A 157. cikk (2) bekezdése – A vámérték megállapítása – Az importált áru ügyleti értéke – Az »eladás feltételének« fogalma – Kizárólagos forgalmazási jog biztosítása ellenében teljesített kifizetés”

A C-775/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Finanzgericht Baden-Württemberg (baden-württembergi pénzügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2019. október 22-én érkezett, 2019. július 22-i határozatával terjesztett elő

a **5th AVENUE Products Trading GmbH**

és

a **Hauptzollamt Singen**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: E. Regan, az ötödik tanács elnöke, a tizedik tanács elnökeként eljárva (előadó), Juhász E. és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Hauptzollamt Singen képviseletében B. Geyer, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vláčil és L. Dvořáková, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében M. J. Ruiz Sánchez, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében C. Vollrath és M. Kocjan, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 50. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának és (5) bekezdése b) pontjának, valamint a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 157. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a 5th AVENUE Products Trading GmbH (a továbbiakban: 5th Avenue) és a Hauptzollamt Singen (singeni központi vámhivatal, Németország; a továbbiakban: vámhivatal) között annak tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, hogy a valamely harmadik országból az Európai Unió területén történő szabad forgalomba bocsátás céljából behozott áruk vámértékének megállapítása során figyelembe lehet-e venni a kizárólagos forgalmazási jog biztosítása ellenében teljesített kifizetést.

Jogi háttér

A Vámkódex

3 A Vámkódexet hatályon kívül helyezte és felváltotta a Közösségi Vámkódex létrehozásáról (Modernizált Vámkódex) szóló, 2008. április 23-i 450/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 145., 1. o.), majd az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.). Mindazonáltal ez utóbbi rendelet 288. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 286. cikkének (2) bekezdése értelmében a Vámkódex 2016. április 30-ig alkalmazandó maradt.

4 A Vámkódexnek „A behozatali vagy kiviteli vámok és az áruforgalomra vonatkozó egyéb intézkedések alkalmazását megalapozó tényezők” című II. címének „Az áruk vámértéke” című 3. fejezetében szereplő 29. cikke a következőket írta elő:

„(1) Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár […]

[…]

(3) a) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár az importált áruért az eladónak vagy az eladó javára a vevő részéről teljesített vagy teljesítendő teljes kifizetés, és magában foglal a vevő részéről az eladónak vagy a vevő részéről valamely harmadik félnek az eladó kötelezettségének teljesítésére az importált áru eladásának feltételeként teljesített vagy teljesítendő minden kifizetést. […]

[…]”

5 Az említett kódex ugyanezen fejezetben szereplő 32. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A vámértéknek a 29. cikk alapján történő megállapításakor az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz hozzá kell számítani:

[…]

c) a vevő által közvetve vagy közvetlenül, az értékelendő áru eladásának feltételeként fizetendő, az értékelendő áruval kapcsolatos jogdíjak és licencdíjak, amennyiben azok a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árban nincsenek benne;

d) az importált áru későbbi viszonteladásából, átengedéséből vagy felhasználásából származó bevétel azon részének értéke, amely közvetve vagy közvetlenül az eladóhoz kerül;

[…]

(2) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árba történő beszámítás e cikk alapján kizárólag objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján történhet.

[…]

(5) Az (1) bekezdés c) pontjától eltérően:

[…]

b) az importált áru forgalmazási vagy viszonteladási jogáért a vevő által teljesített kifizetéseket nem lehet hozzáadni az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz, ha az ilyen kifizetések nem képezik feltételét az áru közösségi exportra történő eladásának.”

A végrehajtási rendelet

6 A végrehajtási rendelet 157. cikke, amely e rendelet „Vámérték” című V. címének a „Jogdíjakra és licencdíjakra vonatkozó rendelkezések” címet viselő 2. fejezetében szerepel, a következőképpen rendelkezett:

„(1) A Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában a jogdíjak és licencdíjak különösen az alábbiakra vonatkozó jogok használatáért történő kifizetéseket jelentenek:

– importált áruk gyártása (különösen szabadalmak, formatervezési minták, használati minták és gyártási know-how),

vagy

– importált áruk exportcélú eladása (különösen védjegyek, bejegyzett formatervezési minták),

vagy

– importált áruk felhasználása vagy újraeladása (különösen szerzői jogok, az importált árukban elválaszthatatlanul megtestesített gyártási eljárások).

(2) A Vámkódex 32. cikke (5) bekezdésének sérelme nélkül, ha az importált áruk vámértékét a Vámkódex 29. cikkének rendelkezései szerint állapítják meg, a ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz csak akkor kell hozzászámítani a jogdíjat vagy licencdíjat, ha ez a kifizetés:

– az értékelendő árukra vonatkozik,

és

– ezen áruk eladásának feltételét képezi.”

7 Az említett rendelet e 2. fejezetben szereplő 158. cikkének (3) bekezdése kimondta:

„Ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vagy alkotóelemekre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, vagy az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak, megfelelő arányú megosztást csak objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehet tenni, a Vámkódex 32. cikke (2) bekezdéséhez fűzött, a 23. mellékletben megtalálható értelmező megjegyzéssel összhangban.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8 2012. január 31-én a 5th Avenue Németországban letelepedett társaság, amelynek tevékenysége többek között dohánygyártmányok, valamint dohányosoknak szánt termékek forgalmazására terjed ki, és a Habanos SA, szivarokat exportáló kubai állami társaság egy „Exclusive Distribution Agreement” (kizárólagos forgalmazási megállapodás, a továbbiakban: EDA) elnevezésű szerződést kötött, amelynek értelmében a 5th Avenue egyetlen és kizárólagos forgalmazó minőségben kizárólagos jogot szerzett az említett állami társaság által gyártott szivarok Németországba és Ausztriába történő importálására, valamint e tagállamokban történő értékesítésére és forgalmazására. E kizárólagos forgalmazási jog Ausztriában történő biztosítása ellenében a 5th Avenue kötelezettséget vállalt arra, hogy egy négyéves időszakban „kompenzációnak” minősített éves összeget fizet a Habanos részére, amely a szivarok e tagállamban történő értékesítéséből származó éves árbevétel 25%-ának felel meg.

9 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a 5th Avenue árlista alapján rendelte a szivarokat, és e termékek behozatalához a németországi székhelyén található, engedélyezett vámraktárat használt. Ezen áruk raktározásának időpontjában a 5th Avenue bejelentette a vámhatóságoknak a ténylegesen kifizetett vételárat, valamint a fuvardíjat és a biztosítási díjat, anélkül azonban, hogy hozzászámította volna az áruk Ausztriában eladott része után az EDA alapján fizetendő kompenzációt. Ebben az időpontban ugyanis még nem tudta megállapítani, milyen arányban értékesíti majd az említett árukat Ausztriában, illetve Németországban. Az említett raktárból való kitároláskor a szivarokat egyszerűsített vámeljárás keretében szabad forgalomba bocsátották a könyvelésben való feltüntetésük útján, anélkül hogy azokat újból bemutatták volna a vámhatóságoknak.

10 Vámellenőrzést követően az ellenőr megállapította, hogy az EDA által előírt kompenzáció kifizetése az importált áruk vételárától elkülönülő olyan elemnek minősül, amelyet a Vámkódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja alapján figyelembe kell venni ezen áruk vámértékének megállapításakor.

11 A vámhivatal az ellenőr álláspontját követve több, a behozatali vámok és illetékek megállapításáról szóló határozatot hozott, amelyek között szerepel a 2015. augusztus 28-i vámmegállapító határozat; az alapügyben kizárólag e határozat vitatott. E vámmegállapító határozatnak megfelelően az említett hivatal utólagosan behozatali vámot vetett ki a 5th Avenue által a 2013. február 21. és december 12. közötti időszakban vámraktározási eljárás alá vont árukra.

12 2015. szeptember 23-án a 5th Avenue kifogást emelt az említett vámmegállapító határozattal szemben.

13 2017. november 22-i határozatával a vámhivatal e kifogást mint megalapozatlant lényegében elutasította.

14 2017. december 6-án a 5th Avenue e határozattal szemben keresetet nyújtott be a Finanzgericht Baden-Württemberghez (baden-württembergi pénzügyi bíróság, Németország) azzal az indokkal, hogy a kizárólagos forgalmazási jogokért járó kompenzáció címén teljesített kifizetések nem minősülnek a Vámkódex 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja értelmében vett eladási feltételnek, és nem is vonatkoznak a végrehajtási rendelet 157. cikkének (2) bekezdése értelmében véve az értékelendő árura. Egyrészt e kompenzáció fizetése nem bír olyan jelentőséggel, hogy annak megfizetése hiányában az eladó megtagadta volna az értékesítést. Az említett kompenzációt ugyanis kizárólag az ausztriai kizárólagos forgalmazási jog ellentételezéseként kellett kifizetni, és kizárólag az első négy évnek megfelelő időszakra. Másrészt a kizárólagos forgalmazási jog meghaladja az árukkal viszonteladás céljából való rendelkezés jogát, és nem befolyásolja az áruknak az importálás során fennálló értékét. Az áruk értékesítése a kizárólagos forgalmazási jog biztosítása hiányában ugyanis jogilag nem lenne kizárt.

15 A vámhivatal azt állítja, hogy az alapügyben szóban forgó kompenzációt – függetlenül attól, hogy azt a vételártól elkülönülő elemnek vagy jogdíjnak, illetve licencdíjnak kell-e tekinteni – hozzá kell adni a vámértékhez, mivel az az eladás feltételét képezi, és az importált árukra vonatkozik. A Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében ugyanis a jogdíj vagy licencdíj fizetése akkor tekintendő az eladás feltételének, ha az eladó vagy a vele kapcsolatban álló személy a vevőtől megköveteli e kifizetés teljesítését. Amennyiben – amint a jelen ügyben is – az áruk eladója és a szomszédos jogok jogosultja, akinek ezen áruk vevője e jogok biztosításáért díjat fizet, egy és ugyanazon személy, úgy kell tekinteni, hogy a licencia hatálya alá tartozó áruk értékesítése nem csupán a vételár, hanem a díj megfizetésétől is függ, hasonlóan ahhoz, amit immár a 952/2013 rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 195. o.; HL 2018. L 157., 27. o.; HL 2019. L 181., 124. o.) 136. cikke (4) bekezdésének a) pontja ír elő. A 5 Avenue egyébként nem szolgáltatott bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a Habanos e díjak megfizetése hiányában is szállítaná az árukat. Egyébként a jogdíjak és licencdíjak továbbá az importált árukra vonatkoznak. E díjakat ugyanis az ezen áruk eladásából származó árbevétel alapján számítják ki. Ezenkívül a területi védelem iránti kérelem nem a vevőtől származott.

16 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az EDA által előírt, az alapügyben szóban forgó kompenzáció nem minősül a Vámkódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett vételártól elkülönülő elemnek, hanem az említett Vámkódexnek a végrehajtási rendelet 157. cikke (1) bekezdésének harmadik francia bekezdésével és (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdésének b) pontja értelmében vett jogdíjak és licencdíjak körébe tartozik. E kompenzációt ugyanis az importált áru felhasználásához vagy újraeladásához kapcsolódó jogok használatáért fizetik. A 2017. március 9-i GE Healthcare ítéletnek (C-173/15, EU:C:2017:195) megfelelően e jogdíjakat és licencdíjakat ennélfogva akkor kell a vételárhoz hozzáadni, ha három kumulatív feltétel teljesül, nevezetesen, ha azokat nem számították be a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árba, továbbá az említett díjak az értékelendő árura vonatkoznak, és a vevő az értékelendő áru eladásának feltételeként köteles megfizetni azokat.

17 E bíróság szerint a jelen ügyben az első és a harmadik feltétel teljesül. Egyrészt az EDA rendelkezéseiből kitűnik, és végeredményben a felek között sem vitatott, hogy az érintett áruk ausztriai kizárólagos forgalmazási jogának ellenértékeként fizetett jogdíjakat és licencdíjakat nem foglalták bele az értékelendő áruk vételárába. Másrészt az alapügyben szóban forgó kompenzáció kifizetése az értékesítés egyik feltételének is minősül. Ugyanis, ha az importált áruk eladója egyben a hasznosítást engedélyező is, vélelmezni kell, hogy ez utóbbi megköveteli, hogy a vevő, aki egyben a hasznosításba vevő is, az áron felül jogdíjakat és licencdíjakat is fizessen. Meg kell tehát állapítani, hogy a Habanos az Ausztriában történő forgalmazásra szánt árukat nem szállította volna e kompenzáció megfizetése

nélkül, illetve mindenesetre nem ugyanolyan szerződéses feltételek mellett szállította volna azokat, mint amelyekben megállapodtak. E tekintetben nem releváns az a körülmény, hogy e kötelezettség egy négyéves időszak letelte után megszűnik, mivel e körülmény nem bizonyítja, hogy a vevő ezen időszakra vonatkozóan az említett kompenzáció megfizetése nélkül is kizárólagos forgalmazási jogot szerzett volna. Nincs jelentősége annak a ténynek sem, hogy az alapügyben szóban forgó kompenzációról olyan keretszerződésben állapodtak meg, mint az EDA, mivel e szerződés előírja e kompenzáció minden későbbi egyedi vásárlás esetén történő megfizetésének elvét.

18 Ezzel szemben az említett bíróságnak a második feltétel teljesülésével kapcsolatban kétségei vannak. E tekintetben álláspontja szerint különbséget kell tenni a forgalmazási jog, amely értelmében a forgalmazónak joga van arra, hogy az importált árukat egy adott területen első alkalommal újraértékesítse, és a területi kizárólagosság között, amelynek értelmében e forgalmazó területi védelemben részesülve kizárólagos jogot szerez az érintett áruk e területen történő forgalmazására. Noha e két elem az EDA értelmében megkülönböztetés nélkül az alapügyben szóban forgó kompenzáció hatálya alá tartozik, kizárólag a forgalmazási jog van egyértelmű kapcsolatban az importált árukkal, mivel az ezen áruk viszonteladásához vagy forgalmazásához való jog az azokkal való rendelkezés jogának részét képezi, tehát abba bele van foglalva. Ezzel szemben a kizárólagos forgalmazási jog olyan kiegészítő jognak minősül, amely túlmutat az áruk feletti rendelkezési jog átruházásán. Ebből az következik, hogy a kizárólagos forgalmazási jog biztosítása ellenében kért jogdíjat vagy licencdíjat már nem az importált áru ellenértékeként fizetik meg, hanem azért, hogy az eladó a megállapodás hatálya alá tartozó területen ne szállítson más személyeknek.

19 Abban az esetben, ha a területi kizárólagosság biztosítása nem tekinthető az importált árukhoz kapcsolódónak, a kérdést előterjesztő bíróság egyébiránt arra keresi a választ, hogy ezen áruk vámértékének megállapítása érdekében hozzá kell-e adni e kompenzáció teljes összegét az áruk vételárához, vagy csak az árukhoz kapcsolódó kompenzáció értékének megfelelő részt kell-e hozzászámítani. A 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet (C-173/15, EU:C:2017:195) 52. pontjában a Bíróság a végrehajtási rendelet 158. cikkének (3) bekezdését illetően kimondta, hogy még ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig az import utáni szolgáltatásokra vonatkoznak is, a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti kiigazítás alkalmazható olyan objektív és számszerűsíthető adatok alapján, amelyek lehetővé teszik az ezen árukhoz kapcsolódó jogdíjak vagy licencdíjak összegének megállapítását. Meg kell tehát vizsgálni, hogy az alapügyben is alkalmazhatók-e ezek a feltételek. Ha ez a helyzet áll fenn, felmerül a kérdés, hogy az e rendelkezések értelmében vett bármely objektív és számszerűsíthető adat hiányában milyen kritériumok alapján kell elvégezni e felosztást az alapügyben szóban forgó kompenzáció tekintetében.

20 E körülmények között a Finanzgericht Baden-Württemberg (baden-württembergi pénzügyi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A [Vámkódex] 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, az ugyanezen rendeletnek – a [végrehajtási] rendelet 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja alapján az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz hozzáadandó jogdíjaknak és licencdíjaknak minősülnek-e azok a kifizetések, amelyeket az áru vevője a vételáron felül árbevételétől függően négy éven át évente egyszer azért teljesít, hogy az árut

– meghatározott területen,

– legelsőként,

– kizárólagosan és

– hosszú távon

értékesíthesse?

2) Adott esetben csak az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár arányában kell-e hozzáadni ezeket a díjakat, és ha igen, milyen szempontok szerint és milyen mértékben?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

21 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a Vámkódexnek a végrehajtási rendelet 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 32. cikke (1) bekezdésének c) pontját és (5) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az importált áruk vevője által ezen áruk eladója részére korlátozott ideig annak érdekében teljesített kifizetést, hogy az eladó ezen áruk adott területen való forgalmazására kizárólagos jogot biztosítson, és amely kifizetést az e területen elért árbevétel alapján számítják ki, bele kell foglalni az említett áruk vámértékébe.

22 Emlékeztetni kell arra, hogy a vámérték megállapítására vonatkozó uniós szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását. A vámértéknek tehát a behozott áru valós gazdasági értékét kell tükröznie, ennélfogva figyelembe kell vennie ezen áru minden, gazdasági értékkel rendelkező elemét (lásd különösen: 2006. november 16-i Compaq Computer International Corporation ítélet, C-306/04, EU:C:2006:716, 30. pont; 2017. december 20-i Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, C-529/16, EU:C:2017:984, 24. pont; 2019. június 20-i Oribalt Rīga ítélet, C-1/18, EU:C:2019:519, 22. pont).

23 Közelebbről a Vámkódex 29. cikke értelmében az importált áru vámértéke az ügyleti értékéből, vagyis az Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árból tevődik össze, figyelemmel azonban a többek között e kódex 32. cikkének megfelelően adott esetben elvégzendő kiigazításokra (lásd különösen: 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 24. pont; 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 31. pont; 2017. december 20-i Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, C-529/16, EU:C:2017:984, 25. pont).

24 Amint arra a Bíróság már rámutatott, a vámértéket elsősorban az importált áru úgynevezett „ügyleti értékének” módszere alapján kell meghatározni (2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 30. pont; 2017. december 20-i Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, C-529/16, EU:C:2017:984, 26. pont). Ekképpen a vámérték meghatározásának e módszerét tekintik a legmegfelelőbbnek, és ezt alkalmazzák a leggyakrabban (2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélet, C-116/12, EU:C:2013:825, 44. pont; 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 30. pont).

25 Az árukért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár képezi tehát főszabály szerint a vámérték kiszámításának alapját, még ha ezen ár olyan adat is, amelyet adott esetben ki kell igazítani, ha e művelet az önkényes vagy fiktív vámérték megállapításának elkerülése érdekében szükséges (lásd különösen: 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 25. pont; 2017. december 20-i Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, C-529/16, EU:C:2017:984, 27. pont; 2019. június 20-i Oribalt Rīga ítélet, C-1/18, EU:C:2019:519, 23. pont).

26 A Vámkódexnek a vámérték megállapítására vonatkozó szabályai által követett, a jelen ítélet 22. pontjában felidézett célnak megfelelően ugyanis az ügyleti értéknek a behozott áru valós gazdasági értékét kell tükröznie (2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélet, C-116/12, EU:C:2013:825, 40. pont; 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 26. pont; 2017. december 20-i Hamamatsu Photonics Deutschland ítélet, C-529/16, EU:C:2017:984, 28. pont).

27 Ennek alapján a vámérték megállapítása érdekében az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz hozzáadandó elemeket a Vámkódex 32. cikke tartalmazza. Így e rendelkezés (1) bekezdésének c) pontja értelmében ezen árhoz hozzá kell számítani a vevő által az értékelendő áru eladásának feltételeként fizetendő, az értékelendő áruval kapcsolatos jogdíjakat és licencdíjakat, amennyiben azok a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árban nincsenek benne.

28 A végrehajtási rendelet 157. cikkének (2) bekezdése e tekintetben kifejti, hogy a ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz akkor kell hozzászámítani a jogdíjat vagy licencdíjat, ha a kifizetés egyfelől az értékelendő árura vonatkozik, másfelől pedig ezen áru eladásának feltételét képezi.

29 Mindazonáltal, amint azt az Európai Bizottság az írásbeli észrevételeiben helyesen megjegyezte, meg kell állapítani, hogy az e rendelkezésekben szereplő „jogdíj” és „licenciadíj” fogalma kizárólag a vevő által az eladónak szellemi tulajdonjogok használata címén teljesített kifizetésekre vonatkozik.

30 Ugyanis, amint az magából a végrehajtási rendelet 157. cikke (1) bekezdésének szövegéből kitűnik, e fogalmak az áruk gyártására – úgymint különösen „szabadalmak, formatervezési minták, használati minták és gyártási know-how” –, az áruk exportcélú eladására – úgymint különösen „védjegyek, bejegyzett formatervezési minták” –, valamint ezen áruk felhasználására vagy újraeladására – úgymint különösen „szerzői jogok, az importált árukban elválaszthatatlanul megtestesített gyártási eljárások” – vonatkozó jogok használatáért történő kifizetéseket jelentenek (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 33. pont).

31 Márpedig a jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló adatokból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó kifizetésekre az alapeljárás feleit kötelező szerződéses rendelkezések értelmében nem szellemi tulajdonjogok, hanem kizárólagos forgalmazási jog biztosítása fejében került sor. Közelebbről az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban semmi nem utal arra, hogy e kifizetéseket azért kellene megfizetni, mert az eladó esetleg olyan szellemi tulajdonjogokra vonatkozó licenciát adott, amelyeknek ő a jogosultja.

32 Ebből következik, hogy a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdésének b) pontja, valamint a végrehajtási rendelet 157. cikkének (2) bekezdése az alapügyben nem alkalmazható.

33 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ugyanakkor a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez érdemi választ adjon. Ennek érdekében a Bíróságnak adott esetben át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság feladata ugyanis az uniós jog minden olyan rendelkezésének értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk előterjesztett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten e rendelkezéseket (2020. március 12-i Caisse d’assurance retraite et de la santé au travail d’Alsace-Moselle ítélet, C-769/18, EU:C:2020:203, 39. pont).

34 Következésképpen, még ha az előterjesztő bíróság az első kérdését formálisan a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának és (5) bekezdése b) pontjának, valamint a végrehajtási rendelet 157. cikke (2) bekezdésének értelmezésére is korlátozta, e körülmény nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság a nemzeti bíróság részére az uniós jognak az előtte folyamatban lévő ügy elbírálásához hasznos, valamennyi értelmezési szempontját megadja, függetlenül attól, hogy a nemzeti bíróság a kérdései megfogalmazásában utalt-e azokra, vagy sem. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége, és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatároznia az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a per tárgyára figyelemmel szükséges (2020. március 12-i Caisse d’assurance retraite et de la santé au travail d’Alsace-Moselle ítélet, C-769/18, EU:C:2020:203, 40. pont).

35 A jelen ügyben, mivel – amint az a jelen ítélet 23–25. pontjából kitűnik – a Vámkódex 32. cikkében előírt kiigazításokat az importált áruknak a Vámkódex 29. cikke értelmében vett ügyleti értékéhez csak akkor lehet hozzáadni, ha e kiigazítások szükségesek ahhoz, hogy ez az érték az említett áruk valós gazdasági értékét tükrözze, meg kell vizsgálni, hogy – amint arra a Bizottság hivatkozik – az olyan kifizetés, mint amelyről az alapügyben szó van, e 29. cikk, és különösen annak (1) bekezdése és (3) bekezdésének a) pontja alapján mint a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár eleme már részét képezi-e az említett áruk vámértékének.

36 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az előterjesztő bíróság által feltett első kérdés arra vonatkozik, hogy a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az importált áruk vevője által ezen áruk eladója részére korlátozott ideig annak érdekében teljesített kifizetést, hogy az eladó ezen áruk adott területen való forgalmazására kizárólagos jogot biztosítson, és amely kifizetést az e területen elért árbevétel alapján számítják ki, bele kell foglalni az említett áruk vámértékébe.

37 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő […] ár” e cikk (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az importált áruért az eladónak a vevő részéről teljesített vagy teljesítendő teljes kifizetésnek felel meg, és magában foglalja az ezen áru „eladásának feltételeként” e felek között teljesített minden kifizetést.

38 Ebből következik, hogy valamely, a vevő által az eladónak teljesített kifizetést bele kell számítani az érintett áruk ügyleti értékébe, amennyiben e kifizetés ezen árunak a Vámkódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett „eladása feltételének” részét képezi.

39 E következtetést végeredményben megerősíti e kódex 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja is, amely ellenkezőleg, konkrétan az importált áruk forgalmazására vagy viszonteladására vonatkozó jog ellenértékeként a vevő által teljesített kifizetéseket illetően előírja, hogy e kifizetéseket nem lehet hozzáadni a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz, amennyiben azok nem képezik ezen áruk eladásának ilyen feltételét.

40 Bár a Vámkódex, illetve a végrehajtási rendelet egyetlen rendelkezése sem tartalmazza az e kódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett „eladás feltétele” fogalmának meghatározását, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az ügyleti érték módszere elsőbbségének megőrzése érdekében az e 29. cikkben szereplő fogalmakat tágan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélet, C-116/12, EU:C:2013:825, 45. pont).

41 Így a Bíróság az „eladás feltételének” a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő fogalmával kapcsolatban már kimondta, hogy valamely kifizetés akkor minősül az értékelendő áruk „eladása feltételének”, ha – az eladó vagy a vele kapcsolatban álló személy és a vevő közötti szerződéses jogviszonyok keretében – e kifizetés olyan jelentőséggel bír az eladó számára, hogy az említett kifizetés hiányában elállna az eladástól (2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 60. pont).

42 Mivel e kódex 32. cikke az importált árunak az említett kódex 29. cikke értelmében vett ügyleti értékének pontosítására irányul, és így ugyanazt a célt követi, mint az említett 29. cikk, meg kell állapítani, hogy az „eladás feltétele” fogalmának ezen értelmezése az utóbbi cikkel összefüggésben is alkalmazandó. Ugyanis figyelembe véve az uniós jogrend egységének és koherenciájának követelményét, az ugyanazon a területen elfogadott jogi aktusok által használt fogalmaknak azonos jelentéssel kell rendelkezniük, kivéve ha az uniós jogalkotó kinyilvánította az ettől eltérő szándékát (lásd különösen: 2016. szeptember 15-i Landkreis Potsdam-Mittelmark ítélet, C-400/15, EU:C:2016:687, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ebből következik, hogy az olyan kifizetést, mint amelyről az alapügyben szó van, az importált áruknak a Vámkódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett „eladása feltételének” kell tekinteni, amennyiben az eladó e kifizetést ezen áruk érintett területen történő kizárólagos forgalmazásának feltételeként követelte meg.

44 Márpedig a Bíróság rendelkezésére álló adatokból kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által végzett értékelés szerint pontosan ez a helyzet, mivel e bíróság már az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban arra a következtetésre jutott, hogy az áruk eladója, mivel ő a szóban forgó kifizetés kedvezményezettje is, e kifizetés hiányában nem szállította volna ezen árukat az osztrák területen történő kizárólagos forgalmazásuk céljából, ennélfogva úgy kell tekinteni, hogy e kifizetés az említett áruk eladása feltételeinek részét képezi.

45 E tekintetben – amint azt egyébként a kérdést előterjesztő bíróság is megállapította – nem releváns az a körülmény, hogy e kifizetést nem az érintett árukra vonatkozó későbbi egyedi adásvételi szerződések, hanem a kizárólagos forgalmazási keretszerződés írja elő, mivel az e keretszerződésben rögzített feltételek határozzák meg azon feltételeket, amelyek mellett az egyes egyedi adásvételi ügyleteket teljesíteni kell (lásd ebben az értelemben: 1986. február 4-i Van Houten International ítélet, 65/85, EU:C:1986:53, 13. pont; 2006. február 23-i Dollond & Aitchison ítélet, C-491/04, EU:C:2006:144, 26. pont).

46 Ugyanígy nincs jelentősége annak, hogy – amint arra e bíróság szintén rámutatott – az említett kifizetést csak korlátozott időszakban, a jelen ügyben négy évig kell teljesíteni, mivel az alapeljárás éppen az érintett áruk vámértékének ezen eredeti időszak tekintetében történő megállapítására vonatkozik, amely időszak során az eladó az áruinak kizárólagos forgalmazásáért ténylegesen ilyen kifizetést követelt meg.

47 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az importált áruk vevője által ezen áruk eladója részére korlátozott ideig annak érdekében teljesített kifizetést, hogy az eladó ezen áruk adott területen való forgalmazására kizárólagos jogot biztosítson, és amely kifizetést az e területen elért árbevétel alapján számítják ki, bele kell foglalni az említett áruk vámértékébe.

A második kérdésről

48 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 29. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az importált áruk vevője által ezen áruk eladója részére korlátozott ideig annak érdekében teljesített kifizetést, hogy az eladó ezen áruk adott területen való forgalmazására kizárólagos jogot biztosítson, és amely kifizetést az e területen elért árbevétel alapján számítják ki, bele kell foglalni az említett áruk vámértékébe.

Aláírások